

Ή με την εξέγερση ή με την κανονικότητα (20797)

Ελλάδα 2015 λοιπόν και καλούμαι να εκθέσω τις ιδέες μου σε δύο χιλιάδες λέξεις. Πολύ λίγες για να χωρέσω όσα σκέφτομαι και νιώθω. Μα πάρα πολλές για να τις καλύψω, με τη λογοκρισία να με περιορίζει και να με φιμώνει. 17 και πλέον καλοκαίρια και χειμώνες πάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Τόσες ανησυχίες, τόσες εμπειρίες, τόσα συμβάντα, τόση οργή, τόσος πόνος. Τόσα που θέλω να γράψω. Τόσα που θέλω να ψελλίσω ουρλιάζοντας. Αδυνατώ να βρω την κατάλληλη αρχή. Ας ανατρέξω σε κάποια μικρά γεγονότα της καθημερινότητας. Δεν ξέρω αν το έχετε καταλάβει, αλλά ζούμε στη χώρα όπου η Κυβέρνηση καλεί επανειλημμένως τους πολίτες να καταδώσουν όποιον δεν κόβει απόδειξη και ποτέ τον βασανιστή της διπλανής πόρτας. Σήμερα ο αγνοούμενος από τις 6 Φλεβάρη Βαγγέλης Γιακουμάκης βρέθηκε νεκρός. Αυτοκτονία, δολοφονία.. Κανείς δε ξέρει, κι αν ξέρει δεν μιλάει. Θύμα εκφοβισμού και κακοποίησης από παρέα μάτσο αντρών, οι οποίοι μάλλον δεν έκριναν τον Βαγγέλη αρκετά "Αρσενικό".

Παράλληλα βρίσκεται σε εξέλιξη η δίκη του Ουαλίντ Ταλέμπ, μετανάστη βάνουσα κακοποιημένου και βιασμένου από το αφεντικό του και άλλους τρεις ελληναράδες στη Σαλαμίνα. Αν δεν είχε καταφέρει να ξεφύγει, κανείς δεν θα είχε μιλήσει. Ένας νεκρός μετανάστης εχθές στο Κολαστήριο των Φυλακών Κορυδαλλού επειδή του αρνήθηκαν τη μεταφορά στο Ιατρείο των Φυλακών.

Φυλακισμένοι απεργοί πείνας, με αίτημα την απελευθέρωση συγγενών τους, που κρατούνται αναίτια φυλακισμένοι με την πρόφαση συνεργίας, και την αποφυλάκιση κρατουμένου με σοβαρότατο πρόβλημα υγείας.

Ιδιοκτήτης μαγαζιού στα Εξάρχεια γρονθοκοπεί τη γυναίκα του, για 4η φορά όπως καταγγέλλει η ίδια, σε άτομα που την περιμάζεψαν και της παρείχαν βοήθεια.

Νομίζω ήταν ο κατάλληλος πρόλογος. Ενθάδε κείται η ελληνική δημοκρατία. Εδώ γεννήθηκε, έκανε το γύρο του κόσμου, και γύρισε πάλι για να τη σκοτώσουμε με τον χειρότερο τρόπο. . . Ελλάς. Ελλάς Ελλήνων βασανισμένων. Ελλάς με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τις φυλακές τύπου Γ'. Τον ρατσισμό. Την ανεργία. Την ξενοφοβία. Την αστυνομική βία. Την καταστολή. Τις αυτοκτονίες. Τους μισθούς πείνας. Τη φτώχεια. Τον φασισμό. Την τρομοκρατία. Την αυθαιρεσία. Το δημόσιο. Τη δικαιοσύνη. Τους μικροαστούς. Την υγεία. Την παιδεία. Τα κανάλια. Τα μεταλλεία. Τους μπάτσους που βασανίζουν ανελέητα μέσα στα κολαστήρια. Τον Ξένιο Δία. Τα χημικά και τα δακρυγόνα στις πορείες. Τις κερκίδες. Τα νεκρά παιδιά σου στην Τζαβέλλα κάποιο βράδυ του Δεκέμβρη. Τους μαχαιρωμένους αντιφασίστες στον Πειραιά. Την Αμυδαλέζα. Τις κρατικές δολοφονίες. Τους πνιγμένους μετανάστες στα νερά σου. Τους πρόσφυγες στα πεζοδρόμια μπροστά από τη Βουλή σου. Τα πιστά σου σκυλιά, που χύνουν κροκοδείλια δάκρυα πάνω στα βουλευτικά έδρανα. Ελλάς με τρίτο κόμμα

το νεοναζιστικό. Ελλάς με την πρώτη φορά Αριστερά σου! Έχουμε την οργή. Το πείσμα. Το θάρρος, να στεκόμαστε μπροστά σου. Ελλάς σε σιχαθήκαμε, γιατί μας σκοτώνεις. Όχι. Δε μου φτάνει η εθνική υπερηφάνεια. Ούτε η ιστορία, ούτε οι πρόγονοί μας. Μας κλέβεις τη ζωή. Μας πήρες τα παιδικά μας χρόνια. Φυσικά τώρα, και μετά την ανάγνωση αυτών των σειρών, τα πρόσωπά σας έχουν γεμίσει με τρόμο. Όχι επειδή δεν τα ξέρετε όλα αυτά, απλά επειδή μας φοβάστε. Και όταν μας σκοτώνετε, νεκρούς μας φοβάστε πιο πολύ. Επειδή ποτέ σας δεν περιμένατε από ένα παιδί να σας φτύσει κατάμουτρα. Ε λοιπόν όχι, δε συμβιβάζομαστε με τους καθωσπρεπισμούς σας. Τόση «ελευθερία» και τόση μούγκα είχαμε να δούμε από τη Χούντα. Τόσους ρουφιάνους, στρατό κι αστυνομία είχαμε να δούμε απ' τη Δικτατορία. Δε νομίζω πως σας προσβάλλω, διότι ξέρετε, προσβολή λέγεται όταν ισχυρίζεσαι κάτι το οποίο είναι ψευδές, όχι όταν υπερασπίζεσαι ολόγυμνη την αλήθεια. Ίσως κυνική, μα όχι προσβλητική. Δεν μπορώ να διαχωρίσω ένα μόνο θέμα από όλα αυτά για να αναλύσω, δε μου επιτρέπεται να ψάξω το σημαντικότερο. Είναι όλα αποτέλεσμα του φασισμού που κρύβετε καλά κάτω από τα προσωπεία σας.

Γιατί ο νέος φασισμός δεν έχει σβάστικα.

Τα αιματοβαμμένα χέρια σας δεν ξεπλένονται. Ούτε των πολιτικών, ούτε των κυβερνήσεων, ούτε των παρακρατικών, ούτε των αφεντάδων, ούτε των μικροαστών, που τόσα χρόνια καλύπτουν με την σιωπή τους την βάναυση καθημερινότητα. Ο Έλληνας ποτέ δεν έμαθε να ξυπνάει. Το γνωστό «άρτον και θεάματα». Όσο υπάρχει η τηλεόραση και ο καναπές είμαστε καταδικασμένοι να ζούμε έτσι. Να κοιτάμε τη δουλειά μας, να μη μιλάμε, να μη βλέπουμε, να μην ακούμε. Να υποτασσόμαστε, να συμβιβάζομαστε, να είμαστε ευχαριστημένοι με τα λίγα που έχουμε και να μην τα θέλουμε όλα δικά μας. Να μην είμαστε αχάριστοι, τι κι αν έχει καταπατηθεί το δικαίωμα στην απεργία; Τι κι αν χύνεται στα μυαλά των παιδιών μας αναισθησιογόνο; Τι κι αν μας κλέβουν τη ζωή; Δεν είμαστε απολύτως ελεύθεροι, αλλά δεν είμαστε και απολύτως φυλακισμένοι, ακούω συχνά να λένε. Χρυσώνουμε το χάπι εν ολίγοις. Τρώνε όλο το ψωμί κι αφήνουνε το τρίμμα. Έχουν στα χέρια τους ό, τι μας ανήκει κι αντί να απαιτήσουμε την ζωή που μας αξίζει σκύβουμε το κεφάλι στην καταπίεση και της λέμε ευχαριστώ. Δεν μπορούμε καν να αναγνωρίσουμε το συμφέρον μας και την τάξη μας. Δεν έχουμε ταξική συνείδηση. Δεν αναγνωρίζουμε τον ταξικό εχθρό, δεν τρέφουμε το απαραίτητο ταξικό μίσος! Βαφτίζουμε τρομοκράτη τον κουκουλοφόρο, τη στιγμή που ο μεγαλύτερος τρομοκράτης είναι η εξουσία τους, τα συμφέροντά τους, ο καπιταλισμός, τα παιχνίδια, οι πλεκτάνες... Μας χωρίζουν, μας στρέφουν τον ένα έναντι του άλλου για να πολλαπλασιάζεται η δύναμή τους. Γνωστή τακτική από παλιά. Δυστυχώς όμως, ο πόλεμος έχει αρχίσει. Δεν έχουμε άλλο χρόνο για αναμονή. Η ωρίμανση της επανάστασης διήρκεσε αρκετά χρόνια. Τα στρατόπεδα πλέον χωρίστηκαν και δίνουν μάχη καθημερινά στους δρόμους. Δε θα περιμένουμε άλλο. Βλέπουμε έναν καλύτερο κόσμο, μόνο πάνω στις στάχτες του παλιού. Είμαστε αυτοί που δειλιάζετε να τους κοιτάξετε στα μάτια γιατί αντικρίζετε όλους τους φόβους σας. Ή μαζί μας ή εναντίον

μας. Η οργή μας έχει περισσέψει. Διαλέξαμε τον δρόμο της ανυπακοής γιατί μόνο αυτός μας προσφέρει λύτρωση. Οι δρόμοι μας ανήκουν, τα άδεια κτίρια μας ανήκουν, οι πλατείες, τα πάρκα μας ανήκουν! Τα παιδικά μας όνειρα μας ανήκουν και δε θα μας τα πάρει κανένας. Είμαστε αυτοί που βάφτισες τρελούς ελληνάκο. Αυτοί που έστειλες να τους κυνηγήσουν γιατί σου χάλασαν την κλινική γαλήνη σου, και λέρωσαν την ψυχιατρική αισθητική σου. Αυτοί που αγχώθηκαν ότι θα κάψουνε την πόλη και θα αλλοιώσουν τη μιζέρια σου. Που θα αφυπνίσουν το παιδί σου και θα του προκαλέσουν φαντασιώσεις με φωτιές. Εμείς είμαστε που χαμογελάσαμε σαρδόνια μπροστά στην εξουσία και δώσαμε τον πιο σκληρό πόλεμο ενάντια της. Εμείς που διαβάζουμε βιβλία, ζωγραφίζουμε τοίχους, γράφουμε μουσική, ανταλλάσσουμε ιδέες, οργανωνόμαστε, συντροφικά και συλλογικά πραγματοποιούμε τις επιθυμίες μας, εμείς που αγγίζουμε την ουτοπία, που δε φοβηθήκαμε ποτέ να σταθούμε αλληλέγγυοι ο ένας δίπλα στον άλλο, που κάναμε νύχτα κάθε μέρα και παίξαμε με τη φωτιά, που ποτέ δεν δειλιάσαμε να αντιταχθούμε απέναντί σας, που πλησιάσαμε το θάνατο μα βγήκαμε νικητές. Εμείς που ακονίζουμε με τα δάκρυά μας τα μαύρα μας αστέρια για να σφάξουμε την πραγματικότητα. Εμείς που διαλέξαμε τις κουκούλες γιατί οι γραβάτες μας έπνιγαν τον λαιμό και βρώμαγαν αίμα. Εμείς που φωνάξαμε ενάντια στα κράτη και ονειρεύτηκαν ένα κόσμο χωρίς σύνορα. Εμείς που όσα βλέπατε στην TV σας τα ζήσαμε στο δρόμο. Εμείς που ασφυκτιούμε για να σας πνίξουμε. Εμείς που ζήσαμε τον τρομονόμο. Εμείς που κυνηγάτε γιατί γινόμαστε η μεγαλύτερη απειλή για το σύστημά σας.

Εμείς που όταν η ελευθερία κηρύχτηκε παράνομη, παρανομήσαμε για να είμαστε ελεύθεροι . . .

Αυτό το παιδί είμαι λοιπόν. Από μικρή διαβάζω και ενημερώνομαι, και έχω καταφέρει να απελευθερώσω το μυαλό μου και να σκεφτώ. Έχω καταφέρει να γλιτώσω από το παιδομάζωμα. Κοίταξα τον ήλιο που προσπαθήσατε να μου κρύψετε. Είμαι το παιδί που σήκωσε τα χέρια του να αγγίξει τον ουρανό και ένιωσε τα κάγκελα να πνίγουν τον αέρα. Το παιδί που βάλατε να αγαπήσει έναν κόσμο που εξ αρχής είχε μισήσει. Αυτό το παιδί που ύψωσε τη γροθιά του και φώναξε στην κοινωνία. Είδα τον πόλεμο στη Γάζα. Είδα παιδιά να έχουν χάσει την παιδική τους ηλικία, να δουλεύουν για το δικό σας κέρδος. Είδα να ξηλώνετε τα δάση και να μολύνετε τις θάλασσες. Να φυλακίζετε τα ζώα στις βιτρίνες σας, και να τα χρησιμοποιείτε για διασκέδαση, φαγητό, ένδυση, πειράματα ακόμα και για να ευχαριστήσετε τα ζώωδη ένστικτά σας κακοποιώντας τα. Είδα να υψώνετε σύνορα και φράχτες, και να βυθίζετε βάρκες με ανθρώπους, γεμίζοντας το πέλαγος με άψυχα κορμιά. Είδα να κλωτσάτε μετανάστες και να κυνηγάτε ομοφυλόφιλους. Να μαχαιρώνετε έγχρωμους και να πυροβολείτε αλλοδαπούς. Να τραμπουκίζετε τον αδύναμο, και να χλευάζετε τον διαφορετικό. Να οδηγείτε νέους στην αυτοκτονία, ΕΣΕΙΣ, με την ανοχή και αδιαφορία σας. Είδα να υποβιβάζετε τη γυναίκα και να απολύετε εγκύους. Σας είδα να πλουτίζετε από το αίμα των φτωχών και τον ιδρώτα των αδύναμων. Σας είδα να υψώνετε πατώντας στα σώματα εργατών. Να καρπώνεστε την υπεραξία και να βάζετε το χέρι στην τσέπη

τους. Είδα να φτιάχνετε φυλακές τύπου Γ' και στρατόπεδα συγκέντρωσης. Είδα πρόσφυγες να τρέμουν στο πεζοδρόμιο μπροστά από την Βουλή στα μέσα του Δεκέμβρη. Είδα να χτυπάτε παιδιά στο δρόμο. Να βάζετε βόμβες στον Έβρο. Να προστατεύετε τις τράπεζες. Σας είδα να θρέφετε το φίδι και να τρίβετε πονηρά τα χέρια σας. Είδα να κάνετε τα στραβά μάτια στο εμπόριο πρέζας και να συνεργάζεστε με μαφίες. Να πυροβολείτε εν ψυχρώ εφήβους. Είδα να σπάτε απεργίες με τη βία και να προσαγάγετε 14χρονα. Σας είδα να καταστρέφετε το περιβάλλον. Σας είδα να χτίζετε κοινωνικά πρότυπα και να πλασάρετε την κανονικότητά σας. Είδα και τα παπαγαλάκια σας, να διακινούν ψέματα και να τρομοκρατούν στα δελτία των Οχτώ. Είδα να δολοφονείτε άνεργο 20χρονο πετώντας τον από αστικό λεωφορείο, επειδή δεν είχε κόψει εισιτήριο. Είδα παππάδες να έχουν πλούτο που θα έφτανε για να χορτάσει όλα τα πεινασμένα παιδιά. Είδα να φτιάχνετε όπλα, να εξοπλίζετε το στρατό και την αστυνομία όσο άνθρωποι έφαχναν τα σκουπίδια. Είδα να ανεμίζετε σημαίες, πανιά χρωματισμένα, που όμως κανένα τους δεν ήταν αρκετά μεγάλο για να καλύψει τη ντροπή σας. Είδα να εξυμνείτε τον ναζισμό και να τονώνετε το εθνικό αίσθημα, για να μας κρατάτε αποχαυνωμένους. Σας είδα να παίρνετε μονοπώλια, και να ιδρύετε πολυεθνικές. Να εκμεταλλεύεστε και την τελευταία σπιθαμή γης. Να σκλαβώνετε ανθρώπους και να τους χρησιμοποιείτε σαν εργαλεία. Σας είδα να εφαρμόζετε τη θανατική ποινή μέσα στα κολαστήρια των φυλακών σας. Είδα να βγάζετε εκατομμύρια, καταχρώμενοι τον λαό. Είδα να ενοχοποιείτε διαδηλωτές. Είδα να ξυλοκοπείτε Αναρχικούς μέσα στο Αστυνομικό Τμήμα, και να επεξεργάζεστε τις φωτογραφίες καλύπτοντας τους μύλωπες και τις πληγές. Είδα να αθώνετε βιαστές και παιδεραστές. Είδα να πουλάτε τις παραλίες και τα νησιά. Είδα τον κόσμο που φτιάξατε... Είδα να γκρεμίζετε σαν τραπουλόχαρτα τις ζωές μας. Τώρα ξέρετε τι βλέπω; . . . Μας βλέπω να αγανακτούμε. Βλέπω να τυλίγεται στις φλόγες η κάθε σας αξία. Βλέπω να γκρεμίζεται ό,τι χτίσατε πάνω στις πλάτες μας. Βλέπω τις πλούσιες αυλές σας να θερίζονται και στο χώμα τους να φυτρώνει το δέντρο της άρνησης, για να κουρνιαίσουν στα κλαδιά του τα πουλιά της ελευθερίας. Και βλέπω, τον μίζερο φανταχτερό κόσμο σας να χάνει τα χρώματά του. Να τα κλέβουμε και να ζωγραφίζουμε τον νέο κόσμο. Τον δικό μας κόσμο. Βλέπω το τέλος σας να ζυγώνει. . .

Αυτά για την ώρα, μέχρι την επόμενη συνάντησή μας...